

Ordet (Broct), blevet dvælet ved Punktet om Udeblivelse. Var der Spørgsmaal om at opstille en Theori om Udeblivelsen og dens Virkninger, vilde jeg ganske vist ikke et Dieblik betænke mig paa at tiltræde hans Betragtning. Jeg vilde fra den theoretiske Side ansee det for i sig selv meget rigtigt, at der blev truffet Bestemmelse, der bevirkede, at den, der var udebleven, ikke blot gaves Leilighed til at anmeldte sit Forsald, men ogsaa til at beviisliggjøre det, og at han bagefter blev sat istand til at hæve Virkningen af den Udeblivelsesdom, som var overgaaet ham, og Ingen skal være mere fjern end jeg fra den Tanke, at man ikke skulde gjøre det af Hensyn til den ringe Mulkt, der er Spørgsmaal om. Det er Noget, jeg fuldt vel erkjender, at hvad der for En kan stille sig som en ringe Mulkt, kan for en Anden have endog sin særdeles store Betydning. Men hvad det kommer an paa, hvor der er Spørgsmaal om at fremme en hurtig Behandling af Politifager, er, at man ikke af Hensyn til Muligheder, der kunne indtræde, Muligheder, der saa godt som kun ere Muligheder og ikke ville indtræde i Virkeligheden, kommer til at indlade saa godt som en heel ny processuel Forhandling, der vil blive langt vidtløftigere end selve Behandlingen af den Sag, med Hensyn til hvilken Udeblivelsen har fundet Sted. Men det vilde stee, saafremt man igjennem Loven vilde fastsætte, at Vedkommende skulde paa anden Maade, end Udkastet har foreslaaet, anmeldte og beviisliggjøre sit Forsald. Man maa ikke glemme, at hvor der er Spørgsmaal om saaledes at beviisliggjøre sit Forsald, bliver der ikke Tale om de sædvanlige strenge Beviser. Det er tilsværkkeligst, at der fremkommer Oplysninger, som gjøre det i den Grad sandsynligt og antageligt, at der virkelig eksisterer et Forsald, at den samvittighedsfulde Dommer ikke derpaa vil støtte en Paakjendelse af Sagen, og jeg troer, at Lovudkastet netop i denne Henseende er kommet Dommerens Samvittighedsfuldhed til Hjælp ved at forudsætte, at han paa Grund af en Udeblivelse kan finde, at der er Anledning til ikke strax at paakjende Sagen, men udsætte den. Det er disse Betragtninger, der have ledet mig til at holde fast

ved de Bestemmelser, der saaledes ere komne ind i Lovudkastet.

Det har glædet mig med Hensyn til det andet Punkt, som den ærede Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Broct) omtalte, at høre kun en Udtalelse af, hvad der altid har ligget mig særdeles paa Hjerte, ligget mig paa Hjerte ligesom det Dieblik af, jeg havde den Ære at blive og i en Række af Aar at være Medlem af den Ret, om hvis Omordning der her er Spørgsmaal, nemlig med Hensyn til hvad der angaaer Børns Forbrydelser. Der er imidlertid flere Hensyn, der gjorde, at jeg tidligere ikke troede at kunne gaae ind paa Bestemmelserne herom. Jeg tør haabe, at saaledes som de ere givne i Lovudkastet, ville de være fyldestgjørende, og at der er taget Hensyn til alle de Følger, som en anden Behandling af Børns Forbrydelser kunde føre med sig, ligesom ogsaa, at der er taget billigt Hensyn til Bestaffenheden af de Straffe, man skal kunne paalægge Børn, og det er derfor, at jeg ved at optage, hvad Folkethinget havde erklæret sig for i forrige Samling med Hensyn til Riisstraffen, har troet, at man ogsaa kunde gaae til en Straf af 8 Dages Fængsel. Jeg har tilladt mig at bemærke dette her, for at det kunde komme til at staa klart for det høitærede Thing, at Grunden, hvorfor jeg har indskrænket Straffen for Børn til 8 Dages Fængsel, er Overbeviisningen om, at det i og for sig er en i høi Grad uhenfigtsmæssig Straf for Børn under 15 Aar at hensejtte dem i Fængsel, men det var fornødent at have et Alternativ i saadanne Tilfælde, hvor deres hele Livsstilling og øvrige Forhold kunde gjøre det utilraadeligt at anvende Riisstraffen.

Der er draget frem nogle Forseelser, der efter deres Natur og den gjældende Lovgivning ligesom betragtes som offentlige Politifager, nærmest Røsgængeris- og Betlevisforseelser. Men en ikke uvigtig Plads indtage ogsaa de, som den ærede Landssthingsmand (Broct) nævnte i Forbindelse med dem; jeg sigter til de egentlige Voldsgjerninger, naar de indenfor den af Lovgivningen fastsatte Grændse egne sig til Behandling som offentlige Politifager. Den ærede Landssthingsmand har fuldkommen truffet